

Heavy metál – totálkampány?

Szilágyi Ákos (Totális kampány, május 11.), a totális kampány vádját a jobboldalnak osztja ki. Szerinte a demokratikus játékszabályokat semmibe vevő eszközhasználati mód, a nyilvános és a magán-szféra, a politika és a gazdaság határainak áthágása jellemző a totális kampányra, melyet az ellenségesnek tekintett objektum megsemmisítésének logikája határoz meg, s amely határtalanul és szabályok nélkül folyik. Ha e jelenségegyüttest a Fidesz–MDF kampányára aggatja a szerző, akkor írásának hitele erősen kétséges. Hiszen hányszor láttuk a kampányban és annak előtte is, hogy a játékszabályokat semmibe veszik a tömegközlés eszközei, a demokratikusan választott testületekre pedig legalább olyan mértékben érvényesül gazdasági befolyás, mint fordítva. De a politikai mezőnyben, itt kicsiny honunkban is, ha a politikában határtalan, kíméletlen és a szabályok elvetésével folyó háborút említ valaki, akkor nem kerülheti meg a taxisblokádot. Hiszen azért kellett amnesztiát hirdetni utána, mert szervezői áthágták a bűn határát is.

Nagy kérdés, hogy mik azok a szabályok, amelyeket be kéne tartani. Ezeknek a megállapítása is rugalmasnak, sőt részrehajlónak tűnik. A szerző azt állítja a Fideszről, hogy ellenkormányként viselkedik, amikor csupán arról van szó, hogy választási alulmaradását erőteljes szervezőmunkával, a holdudvar mozgósításával igyekszik ellensúlyozni. Vajon a demokratikus szabályok áthágása-e közvetlen kapcsolatot tartani a választókkal?

Bizony a szabályokról való vélekedés is a küzdelem részévé vált.

Nem szóvirág, hanem átélte tapasztalat, hogy az ideai kampány 1998-ban kezdődött. Akkor inkább a parlamentben és a sajtóban; az utcára a végén került ki. S akik ezt a Fidesz–MDF két forduló közötti tömegmozgósításához kötik, azok elfeledkeznek az MSZP werberi taktikájáról, melynek lényege volt az utcán megnyerni a választásokat. Ennek során az MSZP saját hirdetett elveit is megsértette, amikor idegengyűlöletre uszította, románok beözönlésével riogtatva támadta

az Orbán-kormányt. És nem az eszközök szabályszegő használata-e, ha gyűlölködő könyv jelenik meg „A Viktorról”? Aminek szellemében a következő miniszterelnök annak testi adottságaira alapozva támadja elődje politikáját?

Székely Kecskés Jánosnak van egy megfigyelése. E szerint a hazai baloldal gyakran azzal vádolja meg ellenfeleit, amit maguk készülnék megtenni. Ilyen volt most „a politikai küzdelem kivitele az utcára”, ilyen a xenofóbia, az idegengyűlölet felkeltése, de ilyen volt a hivatkozás arra is, hogy a jobbközép erői félelmet keltenek (Lendvai Ildikó emlegette oda nem illően Auschwitzot, Kuncze gyakorolt nyomást az Országos Választási Bizottságra, Kis Zoltán fenyegette meg a kormány intézkedéseit végrehajtó köztisztviselőket...) Megbélyegezték a jobboldalt a két forduló közötti negatív kampánnyal. De míg itt a másik oldaltól várható intézkedésekről szólt az a bizonyos negatív kampány, addig a baloldal folyamatosan szélsőségesnek, nácinak minősíti a középpobbot (ld. **Eörsi István**: A fasizmus mint lelki igény), vezetőjét véreskezű diktátorokhoz, a nagygyűléseken megjelenő fiatalokat pedig szélsőséges szervezetek tagságához hasonlítja (Hitlerjugend, maoista vörösgárda).

Ami igazán aggaszt, az annak a határnak a kérdése, ami a szavakat, elválasztja a tettektől. Eddig minden választási kampány időköznyezetében feltűntek gyakran felderítetlen erőszakos cselekmények (az Országház kapujának berobbanása 1994-ben, vezető politikusok elleni robbantások 1998-ban, tettelegesség a kampány során 2002-ben – és az értelmetlen erőszak megjelenése: Simon Tibor agyonverése, a kamionos lelövése, a móri tömeggyilkosság). Jó üzenet viszont, hogy a pártok gyorsan meg tudtak egyezni a parlament működéséhez szükséges döntésekben. Az ilyen magatartás segíthet abban, hogy a helyhatósági választások idején az érzelmi és értelmi politizálás egyensúlyba kerüljön.

Dr. Kelemen András
országgyűlési képviselő (MDF)